

КАТЕХЕТИЧНА ПРОПОВІДЬ ПРО БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ

ПЕРЕДМОВА

Візантія (місцевість Віза) була започаткована, як невелике портове місто на європейській стороні Босфору, яке понад одинадцять століть до Різдва Христового заселяли спочатку фракійці і називалося Lugos, і яке стало грецьким поселенням близько шостого століття до Різдва Христового. Римляни захопили його в 196 році нашої ери. Оригінальна літургійна традиція для служіння Літургії у Візантії була “Західно-сирійська” традиція Антіохії в Сирії, де вперше прозвучала назва християни, і яку сьогодні представляє Маронітська Церква. Коли імператор Костянтин вибрав місце для своєї нової столиці, яка називалася Новим Римом, а згодом стала більше відомою як Константинополь (Місто Костянтина), там літургія почала розвиватися своїм шляхом від четвертого до восьмого століть. Місто стало незалежним від Антіохії в 381 році нашої ери. Можна було б припустити, що Костянтин приніс багато придворних із Західної Європи, що призвело до деяких змін в літургійній практиці та з плином часу розвинулося в кінцевому рахунку в Константинопільський Патріархат. Таким чином, протягом багатьох століть форма Божественної Літургії змінилася, при цьому деякі фрагменти Літургії було змінено самим духовенством, та дещо нового було додано та переобладнано. В результаті всієї цієї плинності, логічний порядок Літургії іноді порушується або перекручується. І, можливо, жодна частина не змінилася настільки, наскільки сама початкова частина, така як зібрання.

В середині другого століття нашої ери в Римі, мученик Юстин який створив катехетичну школу для дорослих, накреслив порядок для служіння Євхаристії. Він пише: “Ніхто не може ділитися Євхаристією з нами, якщо він не вважає, що те, що ми навчаємо є правильним, якщо він не очищується у відроджуючих водах хрещення для відпущення своїх гріхів, і якщо він не живе відповідно до принципів, даних нам Христом». До сьогодні ці передумови, як і раніше є необхідними для етичного і плідного обміну в Євхаристії. Він продовжує давати порядок згідно якого служилося богослуження. “У неділю ми маємо загальне зібрання всіх наших членів, незалежно чи вони живуть в місті чи в сільській місцевості. Апостольські листи чи пророчі писання читаються, якщо є час. Коли читач закінчив, провідник спільноти звертається до нас, закликаючи всіх наслідувати приклади чесноти про які ми почули в читаннях. Тоді ми всі встаємо, щоб разом молитися. На закінчення нашої молитви приносяться хліб, вино і вода. Лідер промовляє молитви і дякує в міру своїх здібностей, і люди висловлюють свою згоду, промовляючи: “Амінь!” Євхаристія роздається і кожен причащається, тоді диякони несуть її до тих, хто відсутній. “Святий Юстин наголошує, що ті, хто матеріально забезпечений, вносять свій внесок, якщо вони хочуть, і кошти використовуються для потребуючих і т.д. Збірка, здається, відбувалася після богослуження. Ця модель залишається зразком, відносно якого формувалися всі інші обряди і церемонії.